

RELIGIÓ I CIÈNCIA

Josep-Maria Terricabras

Les coses no sempre són com semblen. Sovint, però, les continuem acceptant sense crítica, senzillament perquè així les hem après o perquè així les veu la majoria. Com que no és ben fàcil revisar els clixés heretats, val la pena aprofitar qualsevol ocasió per fer-ho. La canonització de Josemaría Escrivá també és una bona excusa per tornar a la qüestió sempre interessant dels miracles.

Tothom accepta amb naturalitat que, per fer sant a algú, s'exigeixi que aquella persona hagi fet algun miracle. Poques vegades, en canvi, ens preguntem què són això dels miracles o com es comproven. La resposta oficial sembla clara: un miracle és un fet que es desvia de les lleis conegudes de la naturalesa; és allò que la ciència no pot explicar. Certament, la resposta sembla clara, però no ho és pas tant com sembla, sinó que és més aviat confusa i fluixa.

I és que, quan l'Església parla així dels miracles, s'està posant incondicionalment en mans de la ciència: es compromet a acceptar com a miracle només allò que els científics -en general, metges- li confirmen que no poden explicar. Resulta, doncs -i és ben estrany-, que els miracles no formen part del món de la fe sinó que pertanyen al món de la ciència. I ara els problemes s'acumulen.

D'una banda, perquè ens podem preguntar: què passarà si la ciència pot explicar demà allò que ahir encara no sabia explicar i que va ser declarat miracle? El miracle, acabarà essent només la constatació de la nostra ignorància?

D'altra banda, convé desfer una confusió força important: que una malaltia es guareixi *després* d'haver invocat un sant, encara no vol dir que s'hagi guarit *a causa* del sant. De fet, el sant no actua pas sempre que se l'invoca. Com se sap, doncs, que ha actuat en aquell cas? La ciència, prudent, calla: no sap la causa de la guarició. L'Església, en canvi, s'atreveix a dir que allò inhabitual que ha passat és un miracle. Voldrà dir això que, com que és

habitual que el sol surti cada matí, la sortida del sol ja no resulta miraculosa, admirable?

És curiós que l'Església tingui menys capacitat de sorpresa que la ciència. És estrany que algú hagi de revelar la seva santedat després de mort. I encara és més estrany que la reveli a través de miracles que ningú no s'explica ni entén. Ja es veu, però, que l'important no poden pas ser els miracles sinó la fe. Al capdavall és la fe -la dels pobres i dels pecadors- la que fa realment miracles.

AVUI, diumenge, 13 d'octubre del 2002.